

og dette er rigtigt, andre Ting er vigtigere; men det er dog nødvendigt, for at kunne tage Stilling til noget af dette vigtigere, at se baade paa Regnskabet og Finanslovsfor- slaget. Maaske har det heller ikke været ukært at kunne forbigaa dette Regnskab, som er et exceptionelt gunstigt. Regn- skabet for 1925—26 viser, at den højtærede Finansministers Plan om en Konsolidering af Statsfinanserne med de Midler, som han bragte i Forslag, hvilede paa et fuldkommen fast Grundlag, den Gang den fattedes og for første Gang bragtes til Udførelse — dette maa man tilføje. Den højtærede Fi- nansminister har med Hensyn til Statsregn- skabet for 1925—26 faaet bekræftet, hvad han bebudede, at dette Aar vilde være et stort, et betydeligt Opsparingsaar i Mod- sætning til en Række Aar, der havde været Forbrugsaar i den danske Stats Hushold- ning.

Statsregnskabet er jo nu noget lettere at læse paa Grund af Delingen i Drifts- og Formuerregnskab end det tidligere Regn- skab, men det er dog ikke helt let, og forskellige Ting kunde maaske gøre det endnu lettere. Men det skal jeg ikke opholde Tiden med, det vil jeg bede den højtærede Finans- minister om at drøfte med os i Finansud- valget.

Naar man ser paa, hvad det er, der er foregaaet i Aaret 1925—26, og uddrager den korte Essens deraf, er det dette, at Staten har for det første af sine aarlige Ind- tægter dækket alle Statshusholdningsud- gifter, og at den endvidere har erhvervet Værdier til en 13 Mill. Kr., forøget sine Udlaan og andre Tilgodehavender med ca. 4 Mill. Kr. og formindsket Statsgælden med 25 Mill. Kr. Da Kassebeholdningen er for- mindsket med 4½ Mill. Kr., vil det sige, at man i dette Aar, foruden at afholde alle Husholdningsudgifter, tillige har erhvervet sig en Formuefremgang paa 37½ Mill. Kr. Statsgælden er jo blevet yderligere nedsat, men det skyldes ikke Forhold, som er frem- kommet paa Statsregnskabet eller ved nogen Bevilling, men en heldig tilendeført Kon- vertering af Statsgæld. Den højtærede Fi- nansminister har med Rette afvist en sort Tale om hans Konvertering, som har været fremme i nogle Blade, henvissende til, at der nu skulde kunne være opnaaet bedre

Vilkaar og større Besparelse for Staten end ved det gennemførte Laan. Den højt- ærede Minister har Ret i sin Betegnelse af dette som sort Tale.

Saadan er altsaa dette Regnskab. Det bekræfter, at den Politik, som den højtærede Finansminister indledede, havde Mulighed for at kunne fortsættes og fuld- føres. Men for at den højtærede Finans- ministers Plan skulde kunne fortsættes og fuldføres, krævedes der det, der var Be- tingelsen derfor, og som var til Stede den Gang, han lagde denne Plan, og i det Aar, hvori denne Plan første Gang gennemførtes, nemlig et Pengevæsen i Ro og et Næringsliv i Trivsel. I det Øjeblik denne nødvendige Forudsætning for at gennemføre en saadan Politik kuldkaستes ved den halsbrækkende Udvikling af vort Pengevæsen og den deraf følgende Krise, saa kom ogsaa den højt- ærede Finansminister til at lide den Skuffelse, at denne Plan, hvis Dygtighed og Klarhed jeg tidligere har haft Lejlighed til at rose, ikke kunde bringes til Fuldendelse, ikke kunde fortsættes. Det er dette, jeg har sigtet til, naar jeg har gjort nogle Bemærk- ninger om en Politik, der er slaaet i Stykker. Hvis indeværende Aar, hvor Erhvervslivet er ude af Ligevægt og Pengevæsenets Uro har fremkaldt store økonomiske Vanskelig- heder, hvis indeværende Aars Finanslov, som vi vedtog i Fjor, og som jo i Løbet af nogle Maaneder faar et Tillæg i Tillægsbe- villingsloven, skulde ende med et Formue- opsparingsresultat af samme eller blot tilnærmelsesvis samme Art som det fore- gaaende Aars, hvilket Ministeren havde planlagt, da han forelagde dette Finanslov- forslag, vilde det ikke betyde noget godt, det vilde kun betyde, at Samfundet havde benyttet en Tvangsmagt til at berøve Er- hvervs livet og Borgerne Midler, som de i Aar nødvendigvis har mere Brug for selv, end Statskassen har til at erhverve Formue.

Men Ministeren var jo ogsaa i Tvivl; Ministeren var i Tvivl om, hvorvidt det af ham planlagte Budget for i Aar kan holde, og jeg tror, det er rigtigt, at den højtærede Minister fremhævede denne Tvivl saa stærkt, som han gjorde. Det er for saa vidt uden Betydning, paa hvilken Maade han begrun- det det. Men han har gjort, hvad der var nødvendigt, at sige: Den Politik, som mit Regnskab er Udtryk for, kan det ikke ven-